

HADLEY JA GRACE

romaan

SUZANNE REDFEARN

Originaali tiitel:
Suzanne Redfearn
Hadley & Grace
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on autori kujutlusvõime vili või neid kasutatakse ilukirjanduslikul eesmärgil. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, elavate või surnutega, ja reaalsete sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Evi Eiche
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Kathleen Lynch/Black Kat Design

Text copyright © 2021 by Suzanne Redfearn. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E10403921
ISBN 978-9949-82-824-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Skipper Carrillole:
Mr. Baseballile*

* Tolly „Skipper“ Carrillo on Californias Orange'i maakonnas Laguna Beachi linnas üks tuntumaid inimesi. Ta on elanud seal alates 1953. aastast ja olnud üle 30 aasta vabatahtlik pesapallivõistlustel, sealne väljak on praegu temanimeline. Skipperi suurimad saavutused on võistlemine eriolümpiamängudel ja Skipper Carrillo fondi asutamine. Temast on tehtud ka elusuurune skulptuur. Tolly ema andis pojale hüüdnime Skipper, mis tähendab laeva kaptenit. Tolly seostas seda pesapallimeeskonna kapteniga ja võttis hüüdnime heameelega omaks. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

1

Hadley

Kell näitab 12.52, mis tähendab, et tassikookide kättesaamiseks on tal jäänud veel kaheksa minutit. Aega on piisavalt, ometi tunneb Hadley, et pulss peksab. Ta vaatab kahte enda ees seisvat naist ja soovib, et järjekord kiiremini edasi liiguks. Talle ei meeldi hiljaks jääda.

Naine leti juures on hädas otsuse langetamisega. „Tänane eripakkumine on siis maasika-juustukook?“ küsib ta juba kolmandat korda. Naine on eakas, hõbedaste juuste ja kühmus seljaga.

Umbes 16-aastane müüjatüdruk naeratab kannatlikult. „Jah, aga kui teie lapselaps eelistab tavalist maasikakooki, siis seda on meil samuti.“

„Ta ütles mulle ainult, et maasika,“ sõnab naine ebakindlalt, surudes kaenla alla kulunud musta käekotti, mis võib olla sama vana kui Hadley.

Otse Hadley ees seisev naine on kannatamatuks muutunud – neljakümnendate eluaastate keskpaigas äridaam, käed risti rinnal ja Prada rahakott valmis, nimetissõrme õrnroosaks lakitud küüs seda kopsimas.

Hadley telefon sumiseb ja ta heidab sellele pilgu, et näha Franki sõnumit.

Pikap ok? Mercedes tuleb täna pärastlõunal. Kuidas sa vastu pead?

„Juustukook on väga ilus,“ ütleb vanaema. „Tüdruk saab kuueks. Kas ma mainisin, et tal on täna sünnipäev?“

Prada-naine pööritab silmi. Vanaema mainis tõesti, et täna on tema lapselapse sünnipäev. Ta lisas ka, et tüdruk saab kuueaastaseks ja nad tähistavad seda piknikuga tütre korteri kõrval pargis. Tütar toob pitsa ja vanaema peab magustoiduks kaasa viima Sprinklesi tassikoogi.

Hadley tahab naisele öelda, et too peaks ostma tavalise maasikakoogi, mitte selle erilise. Kui lapselaps tavalist palus, siis just seda ta ootab ja mingi muu kook valmistaks talle pettumuse.

Maasikas on alati olnud ka Mattie lemmik. „Maasut pa-uun,“ vastas tütreke ikka, kui temalt küsiti, mis maitsega kooki, jäätist või tarretist ta soovib. Ja Mattie oleks kohutavalt pettunud, kui talle tuuakse maasika-juustukooki, eriti sünnipäeval.

„Juustukook on tõesti hea,“ ütleb müüjatüdruk, püüdes kasulik olla. Ta tõstab ühe tassikoogi üles. Roosa glasuur on kaunistatud punaste suhkruterakestega ja tipus on rubiinpunane maasikakujuline komm. Tavaline maasikakook jääb selle kõrval sõna otseses mõttes kahvatuks – kreemjas glasuur, suhkruterakesi ega kommi tipus pole.

Hadley võtab telefoni ja toksib abikaasale vastuse.

Pikap on ok ja minuga on kõik korras, kuni ma sellele ei mõtle.

Ta tunneb, kuidas vale rinnus rõhub, kui ta sõnumi ära saadab.

Frank vastab otsekohe. Pea vastu. Armastan sind.

Prada-naine toob kuuldavale ohke ja vanaema vaatab üle öla tagasi, et näha tema laserteravat pilku.

Vanaema pöördub uuesti müüjatüdruku poole ja kogeleb: „Hä-hästi. See on ilus. Ma võtangi selle eripakkumise koogi.“

Ta tatsab jalgu lohistades kassa juurde, kui Prada-naine vanguard pead ja astub letile lähemale. Lühidalt ja üsna valjult täristab ta oma tellimuse ette, justkui demonstreerides, kuidas tassikookide ostmine peab käima. Vanaema seisab meetri kaugusel, nägu krimpisus, oma otsuse suhtes selgelt ebakindel.

Hadley telefon sumiseb. Armastan sind!!!

„Kas ma saan aidata?“ küsib müüjatüdruk.

Hadley tunneb, kuidas Prada-naine teda jälgib, hinnates teda tassikookide tellimise võime järgi. Ta pistab telefoni taskusse ja loendab järsult: „Kaks tosinat šokolaadi-vahukommi, kaks tosinat maasika, tosin Red Velveti ja tosin vanilli.“ Hadley näeb kõvasti vaeva, et ei vaataks heakskiidu saamiseks Prada-naise poole.

Vanaema otsib kotist täpset raha, kui kassas istuv tütarlaps kannatlikult naeratab ja Hadley mõtleb, et lahkus peab tööle kandideerijate jaoks olema nõue number üks, ja ta sooviks juhatajat tüdrukute töölevõtmise eest kiita. *See oleks Mattie armastatud töökoht*, mõtleb ta täpselt sel hetkel, kui taipab, et kui jumal lubab, pole tema ja Mattie selle paiga lähedalgi, kui tütar on tööle asumiseks piisavalt vana.

Hadley sosistab tüdrukule leti taga: „Palun pange veel kaks maasikakooki, mõlemad eraldi karbis.“

Telefon sumiseb uuesti, kuid ta ignoreerib seda. Ta ei taha pidurdada tassikookide ostmise hoogu, sest soovib olla valmis, kui on tema kord maksta. Ta kujutab ette, kuidas Frank jõllitab oma telefoni, pigistades seda mõlema käega, pöidlal valmis ja kulm kortsus, oodates Hadley vastust.

Prada-naine marsib oma tassikookidega mööda, nina püsti, ja Hadley rõõmustab väheke, kui märkab tema krael plekki, teades, et huulepulka, eriti punast huulepulka, on riidelt väga raske maha saada.

Hadley maksab kähku, heidab pilgu kellale ja kiirustab poest välja. Nüüd on ta graafikust kaks minutit maas, kuid ta saab aja tasa teha, kui löikab otse minimarketi juurest, selle asemel et valgusfoori taga oodata.

Lastes pilgul üle parkimisplatsi, näeb ta, kuidas vanaema parajasti autosse ronib.

„Vabandust,“ ütleb Hadley ja kiirustab tema juurde.

Naine tõstab pilgu ja Hadleyt üllatavad endise ilu riismed eaka naise näol. Tema erksate siniste silmade all on oivalised põsesarnad, mis endiselt õhetavad, ja hetkeks meenub Hadleyle ema.

„Poetüdruk palus mul teile see edasi anda,“ ütleb ta üht maasikakooki ette sirutades. „Ta tahtis kindel olla, et teie lapselaps saab sünnipäevaks siiski soovitud koogikese, ja ta tundis end halvasti, et pidite nii kaua valima.“

Vanaema erakordsed silmad lähevad suureks. „Tõesti?“

Hadley noogutab. Ta on alati olnud suurepärane valetaja.

Üle naise näo valgub kergendus, kuni tema silmad niiskeks tõmbuvad.

„Loodan, et teie tütre tütrele see maitseb,“ ütleb Hadley ja kii-
rustab minema, süda täis imelist tunnet, mis tekib, kui tead, et oled
midagi õigesti teinud.

Telefon sumiseb uuesti ja ta tõmbab selle taskust, joostes Franki
pikapi poole, tassikookide kotid vastu jalgu tümpsumas.

ARMASTAN SIND????

Kus kurat sa oled?

Ma ütlesin, et ARMASTAN SIND.

ARMASTAN SIND. ARMASTAN SIND. ARMASTAN SIND!!!!

Sügavalt hinge tõmmates toksib Hadley vastuse: Armastan sind
ka. Otsin tassikooke.

Frank saadab vastu rõõmsa näoga emotikoni ja südame ning
Hadley sulgeb silmad, hingab aeglaselt välja, ronib pikapisse, et
Skipperi kooli poja lahkumispeole sõita.

2

Grace

Jah. Jah, jah, jah!

Jerry on sõnapidaja mees, kes lubas, et leping saabub enne päeva lõppu, ja kolm minutit tagasi, täpselt kell 13.28, ärkas faksimasin ellu ning hakkas kuldseid lehekülgi välja sülitama.

Grace suudleb lepingut, keerutab end ja suudleb seda uuesti. Ta vaatab fotot laual – pilt, millel ta on Jimmy ja Milesiga Angelsi staadionil – ning tõstab pöidlad üles.

Raske uskuda, et foto on tehtud alles kaks kuud tagasi, Miles nii väike, et mahub praktiliselt Jimmy suurele peopesale. Jimmy on armeevormis, uhke naeratus näol. Oli presidendipäeva nädalavaheetus ja kõik sõjaväelaste pered olid pääsenud tasuta mängu vaatama. Jimmy oli kodus, et osaleda ema matustel – sünnimälestusel, mis oli üht-aegu kurb ja kergendav. Tema ema oli pikka aega kannatanud ega tundnud Jimmyt ja tema venda Bradi enam äragi.

Kui Grace tantsib lepinguga Franki kabinetti, laksub vasaku kinga konts vastu vaipa. Tald tuli nädal tagasi lahti. Grace parandas seda superliimiga, kuid täna hommikul tuli see jälle lahti. Võib-olla teevad nad täna pärast seda, kui ta Milesi ära on toonud, Walmartis peatuse ning ta ostab tähistamiseks uue kingapaari. Võib-olla lubab ta endale isegi eine väljas – pitsa või kalaga tako.

Grace'i suu hakkab selle mõtte juures vett jooksuma. Ta pole midagi söönud pärast kiiruga alla kugistatud Inglise muffinit, mille ta hommikul koduuksest välja tormates suhu toppis. Ta ei tahtnud riskida kontorist lõunasöögiks lahkumisega, et mitte lepingu läbitulekut maha magada.

Grace'i kiire koputus uksele sunnib Franki pead tõstma.

„Diil tehtud,“ ütleb naine, astudes sisse ja lüües lepingu plaksti lauale Franki ette.

„Mis see on?“

„Leping Jerry Kochi kesklinna platsi väljaüürimiseks,“ ütleb Grace, nähes kõvasti vaeva, et hääles rõõmu varjata. „Läks vaja natuke veenmist – tegelikult palju veenmist –, aga siin see on, allkirjastatud, pitseeritud, kohal.“ Grace peaaegu laulab viimast rida Stevie Wonderi hiti viisil ja sunnib end mitte lisama: *See on sinu**.

Kolm kuud. Nii kaua on Grace pidanud läbirääkimisi, asjatanud ja flirtinud Laguna Beachi kesklinnas asuva ärikeskuse omaniku Jerry Kochiga. Tema parkla allüürile võtmine õhtuti ja nädalavahetustel tooks Aztec Parkingile sisse kaks kuni kolm tuhat dollarit nädalas ja kümme protsenti sellest saaks Grace – vähemalt tuhat kuus, mis tooks sisse kaksteist tuhat aastas ja vastused tema palvetele.

Frank ajab korraks silmad üllatusest suureks. „No vana lontrus tuli viimaks mõistusele.“

„Jah. Kogu plats. Õhtud, nädalavahetused ja pühad.“

Grace'il on tunne, nagu tahaks süda lõhkeda. Kui ta tegi ettepaneku Jerry parkla allüürile võtta, ütles Frank, et see on ajaraiskamine. Ta ise oli juba proovinud ja Jerry polnud tehingust huvitatud. Grace nõustus, et ilmselt on Frankil õigus, kuid küsis, kas ta võiks seda asja siiski ajama hakata. Frank ütles, et tõstku Grace või naba paigast, ja nõustus maksuma talle kümme protsenti, kui ta sellega hakkama saab.

* Viide Stevie Wonderi laulule „Signed, sealed, delivered, it's yours“.

Ja nüüd – siin ta on, kolm kuud hiljem, leping käes. Naise mõte keerleb selle ümber, mida raha talle ja Jimmyle tähendab, miljon mõtet möllab peas ringi: kõigepealt tuleb ära õiendada Jimmy hasartmänguvõlg, et nad ei peaks enam kogu aeg hirmunult üle õla vaatama; teiseks on vaja Grace'i autole uued rehvid osta; siis tuua Miles ära nõmedast päevahoiust, kus pojake praegu käib. Seejärel võivad nad ehk mõne kuu pärast kaaluda ilusamat korterit, kus on vann, et Miles saaks vannis käia, kuna ta on juba neljakuune ja hakkab istuma.

Frank peatub lepingu viimasel lehel ja kui Grace jälgib, kuidas boss pilgul edasi-tagasi käia laseb, muutub tema põnevus veidi närviliseks. Frank on mees, keda vanaema oleks kutsunud täielikuks limukaks – libekeelne hurmur, kes kuulutab evangeeliumi, kuid kes oma sõnade järgi ei tegutse. Grace'i vanaemale ei oleks Frank Torelli eriti meeldinud ja veel rohkem vastukarva oleks talle olnud mõte, et Grace mehe heaks töötab. Kuid nagunii ei oleks vanaemale meeldinud enamik sellest elust, mida Grace pärast tema surma elas.

Frank paneb lepingu lauale ja tõstab pilgu Grace'ile. Bossi silmad oli esimene asi, mida Grace tema juures märkas – sügavpruunid, läbitungivad ja kergelt nagu viltused – ta nagu vaataks sind, aga ei vaata ka. Frank toetab selja vastu toolileeni ja sätib sõrmed enda ees torniks. „Grace, see on hea töö,“ ütleb ta. „Mary ütleski, et sa oled tarkpea.“